

sen. Og det, hr. Keld Albrechtsen foreslår, er, at man lovliggør forbrydelsen, så de, der er her illegalt i dag, fremover er her legalt.

Til de 6.000-7.000, som byggeriet så havde vurderet der er illegalt i landet fra bl.a. de baltiske lande, fra Polen, vil man altså bare sige: Nu er I her lovligt fremover. Altså det er jo også en måde at gøre det på. Det er ikke den måde, vi ønsker at gøre det på, og vi ønsker stadig væk at sætte fokus på, at der er nogle mennesker her, som altså tager noget arbejde fra nogle andre.

Det handler jo også om – det er også til fru Charlotte Antonsen: Hvad er det egentlig, Danmark har behov for? Ja, i dag har vi altså den mulighed, at hvis vi ikke kan finde dansk arbejdskraft inden for et bestemt område, kan det lokale arbejdsmarkedsråd give en arbejdsgiver lov til at hente den arbejdskraft uden for landets grænser. Men hvor vi har dansk arbejdskraft, kan man ikke gøre det.

Det er jo hele forskellen på det, vi har i dag, og det, man så vil lave fra den 1. maj 2004, nemlig at forandringen bliver, at nu er det ikke et arbejdsmarkedsråd lokalt, der skal vurdere, om der er dansk arbejdskraft. Nu kan man så ansætte den polske arbejdskraft også inden for områder, hvor man har tilstrækkelig dansk arbejdskraft.

Så vil flere ordførere herinde i salen sige, at det betyder ingen verdens ting for den danske lønmodtager, der nu altså mister sit job eller ikke kommer i arbejde på grund af, at man ansætter en polak i stedet for. Det er himmelråbende. Jeg synes, det er utroligt, at man kan fastholde det.

Fru Charlotte Antonsen siger så i virkeligheden også, at tyskerne laver noget, der er fuldstændig tåbeligt, bureaukratisk, som der ikke er brug for, osv. Nej, tyskerne vælger en fornuftig 7-årig overgangsperiode, ligesom man havde ved tidligere udvidelser, fordi de godt ved, hvad det kan betyde, hvis de ikke vælger en 7-årig overgangsperiode. Det burde Danmark også gøre.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det hr. Lars Barfoed som ordfører.

Lars Barfoed (KF):

Med overskriften »Ét Europa« var der ingen tvivl om det danske formandskabs helt overordnede målsætning for formandsperioden, nemlig at afslutte formandskabet på Det Europæiske Råds møde i København med at indgå en histo-

risk aftale om at tilbyde 10 øst- og centraleuropæiske lande medlemskab af Den Europæiske Union. Og det lykkedes. Derfor er der al mulig grund til at lykønske regeringen, specielt statsministeren og udenrigsministeren, med det meget fornemme resultat.

Som konservativ kan man jo ikke lade være med at erindre sig, at det var en konservativ udenrigsminister, Ole Bjørn Kraft, som i sin tid først i 1950'erne mere kraftigt end vel nogen andre protesterede imod sovjetiseringen af de baltiske samfund. Derfor er vi i Det Konservative Folkeparti naturligvis meget tilfredse med, at det nu 50 år efter blev en konservativ udenrigsminister, som kunne bane eller i hvert fald være med til at bane den endelige vej for de baltiske landes optagelse i Den Europæiske Union.

Men jeg synes også, vi ved denne lejlighed skal huske at rose den store og meget kompetente indsats fra de mange embedsmænd, som har været involveret i processen, både hvad angår udvidelsen og de mange andre indsatsområder under formandskabet. De fortjener stor ros ved denne lejlighed.

Nu vil vi så i de kommende år skulle afvente en række folkeafstemninger i de 10 lande, der skal bekræfte deres medlemskab af EU fra 2004. Det er naturligvis ikke givet på forhånd, at de alle beslutter sig endeligt for medlemskab, men prognoserne tyder da på et ja alle steder, og lad os håbe på det. Det Konservative Folkeparti byder i hvert fald alle 10 lande hjertelig velkommen i Den Europæiske Union. Udvidelsen lægger grunden til en yderligere udbygning af stabiliteten, sikkerheden, freden og velstanden i Europa.

Samtidig hører det naturligvis med til en analyse af resultaterne af det danske formandskab, hvor udvidelsen har spillet så stor en rolle, som den har, at se lidt ind i fremtiden. For vi skal ikke glemme, at med den gennemførte aftale om udvidelsen med 10 nye lande begynder et nyt kapitel i EU's historie. Det vil være en kæmpe udfordring for Den Europæiske Union at få samarbejdet til at fungere, når vi pludselig fra 2004 er 25 lande i stedet for som nu 15 medlemslande. Det stiller krav om effektivitet i beslutningsprocesserne, større åbenhed og gennemsigtighed for borgerne og en klar opgavefordeling dels mellem EU's institutioner og dels mellem EU og medlemsstaterne.

Kl. 16.20

Når det gælder opgavefordelingen, vil det ikke mindst være vigtigt at sikre en fælles opfat-